

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται :
Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀθήναις

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεβρίου 1901. Ὅφειλον δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες τὰ ἔγγραφα συνδρομητὰ καὶ ἀποστείλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ τὰ ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελεταρίου πρὸς τὸν συντάκτην κ. Γεώργ. Κ. Γάργαρον.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ δεκαετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

ΥΠΕΡ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

III

Ἐὰν ἡ νέα Ἑλλάς ἐξεπλήρωσε πάντα ταῦτα, εἰς ἀνταπεκρίθη εἰς τὰς προσδοκίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, εἰς φαίνονται κεκτημένη σθένος, ἵνα ὑποστηρίξῃ τὰ δίκαια τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, τοῦτο δὲν εἶνε θέμα ἡμέτερον σήμερον.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἡμεῖς γνωρίζομεν, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρει ἡμᾶς κυρίως εἶνε ὅτι ἡ νέα Ἑλλάς δὲν εἶνε ὁλόκληρος ἡ Ἑλλάς, εἶνε μικρά μοῖρα μόνον τῆς ἑλληνικῆς χώρας, ἡ δὲ Μεγάλη Ἑλλάς στενάζει ἀκόμῃ καὶ τήκεται ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς αὐτῆς δουλείας.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ τουρκικὴ δουλεία μετέβαλε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ὅψιν· ἀπὸ δουλείας ἡθέλησε νὰ ὑποδύθῃ τὸ ἐνδύμα ὀργανωμένου κράτους, ἡθέλησε νὰ δεῖξῃ εἰς τὸν κόσμον ὅτι ἔχει νόμους, ὅτι ἔχει διοικήσιν, δικαστήρια καὶ ὅλα τὰ συνιστῶντα τὰ σημερινὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη· ἀς μὴ ἀπατώμεθα ὁμῶς, τοῦλάχιστον ὅσοι οἰκοῦμεν ἐν αὐτῇ τῇ μετμημφισμένη δουλείᾳ, οἱ νόμοι καὶ τὰ τοιαῦτα ἐν Τουρκίᾳ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, παρὰ μία ἀπλὴ σκέπη, ἣν προσέλαβεν αὕτη, ἵνα ἀφ' ἐνός μὲν μὴ φαίνεται ἡ εἰδεχθῆς, ἡ τρομακτικὴ ὄψις τῆς δουλείας, ἀφ' ἑτέρου δέ, ἵνα τελεῖ τὰς ἀνοσιουργίας τῆς ἐν τῷ κρυφῷ εἶνε ἕνα παραπέτασμα, τὸ ὁποῖον ἔθεσε πρὸ αὐτῆς, ἵνα ὀπισθεν αὐτοῦ ἐπαναλαμβάνῃ ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἄλλοτε ἐξετέλει ἐν τῷ φανερῷ μὲ τὴν αὐτὴν πάντοτε ἀγριότητα, κατεχομένη ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πάθους τοῦ μίσους, τῆς αποστροφῆς καὶ τῆς ἐκδικήσεως πρὸ πάντων πρὸς τοὺς Ἕλληνας· ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχουσιν οἱ μὲν ἐν Τουρκίᾳ βιοῦντες γνωρίζουσι καλῶς, οἱ δὲ ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ Ἑλλάδι διάγοντες ἀμερίμως καὶ μακαρίως ἀμφιβάλλω εἰς τὸ γνωρίζωσι διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι οὐδέποτε ἐφρόντισαν νὰ πληροφορηθῶσι διὰ τὴν τύχην τοῦ κρατομένου Ἑλληνισμοῦ.

Τὸ ζήτημα ὁμῶς εἶνε ἄλλο· τὸ ζήτημα εἶνε τοῦτο, καθαρὸν καὶ σαφές, ὅσον ἀπελπιστικὸν καὶ ἐμπνέον φρίκην καὶ ἀπόγνωσιν εἰς τοὺς ἐξετάζοντας ἀκριβέστερον καὶ βαθύτερον τὴν θέσιν τῶν βιοῦτων ἐν δουλείᾳ ἐκ πόνου καὶ βαθύτατου ἄλγους ὀρμωμένους. Διὰ τὴν ἡ δουλεία δὲν προξενεῖ ἄλγος καὶ κραυγὰς διαμαρτυρίας; διὰ τὴν δὲν δεικνύουν πλέον σημεῖα ἀπτά οἱ δουλεύοντες ὅτι αἰσθάνονται εἰς τὴν ψυχὴν αὐτῶν τὸ ψυχικὸν ἄλγος δεινὸν καὶ ἀνυπόφορον; διότι ἐπαύσαν πλέον ἀκμάζοντες οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀναλαμβάνουσιν ἐν τοιαύταις περιπτώσεσι νὰ ἀφυπνίζωσι τὸν ἀπόπληκτον ἢ ναρκωμένον ἐκ τῶν βασάνων λαὸν καὶ νὰ ἐγείρωσιν ἐν αὐτῷ τὰ παραμελημένα αἰσθήματα, ἵνα ἐνσώσωσι τὸ βάρος καὶ τὴν πίεσιν τοῦ ψυχικοῦ ἄλγους; διότι δὲν πιστεύω νὰ μοῦ διαφιλονεικήσῃ κανεὶς ὅτι

οὐδὲν ἴχνος τοιούτων ἀνδρῶν φαίνεται σήμερον πούθεν, οὐδὲν διεγερτικὸν βιβλίον εἰδομένον πούθεν νὰ ἐμφυσῇ τὸν καὶ ζῶν ἐἰς τὴν νεαρὴν ψυχὴν τῶν ἐν δουλείᾳ διατελούντων.

Ἡ ἀπάντησις εἶνε εὐκολος καὶ ὠριμένη, διαύομεν τὸ στάδιον ἐκεῖνο τῆς δουλείας, καθ' ὃ ἐπῆλθε νάρκωσις ἢ παράλυσις τῶν ψυχικῶν δυνάμεων, ὥστε δὲν αἰσθανόμεθα πλέον τὰς ὁδύνας ἐκ τῆς στρεβλώσεως πάντων τῶν ψυχικῶν ὁρμῶν, τίποτε δὲν μᾶς ἐκπλήττει οὐδόλως αἰσθανόμεθα τὰς ἀτιμώσεις, τὰς βασάνους, τὰς ὕβρεις, τοὺς προπηλακισμούς, τὴν δύναμιν ἐκ τῆς δουλείας ἐκ τῆς πίσεως· ἡ ἀποκτῆνωσις, ἡ παρυσιάζομεν εἶνε τελεία, διὰ τοῦτο ἐσκληρύνθη ὑπερμέτρως ὁ τράχηλος ἡμῶν καὶ δὲν λαμβάνει αἰσθησιν τῶν ραβδισμῶν, ἐχαλκώθη τὸ πρόσωπον καὶ περιφρονεῖ τοὺς κολάφους, παρέλυσεν ἡ ψυχὴ καὶ ἀναισθητεῖ πρὸ τῶν ἀτιμώσεων καὶ τῶν πίσεων· ἡ κατάστασις ἡμῶν αὕτη ἀντὶ νὰ προκαλῇ τὸν οἶκτον, τούναντίον διεγείρει τὴν ἀγανάκτησιν, τὴν περιφρόνησιν καὶ τὸν σαρκασμὸν τῶν θεωμένων ἡμᾶς κυλιόμενους ἐν τῇ ἀναισθησίᾳ καὶ ἐγείρεται τὸ ζήτημα· θὰ ἐξακολουθήτῃ ἐπὶ πολὺ ἀκόμῃ ἡ κατάστασις αὕτη; εἶνε ἐλπίς νὰ εἰσελθῶμεν εἰς τὸ ἀναρρωτικὸν στάδιον ἢ θὰ κατατρυχώμεθα ὑπὸ τῆς νόσου μέχρι τελείας διαφθορᾶς, τελείας ἐξαφανίσεως; εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας δὲν εἶνε εὐκολον νὰ ἀπαντήσῃ τις ὠρισμένως καὶ ἀλανθάζως· φοβοῦμαι ὁμῶς μὴ ἡ νόσος ἐξακολουθήσῃ δεινυμένη, μὴ ἐπέλθῃ τελεία καταστροφή, ἀφοῦ ἡ ἀναλγησία μᾶς ἔχει καταλάβει ὅλους· οὐχ ἦτον θὰ ἐνδιατρίψωμεν ἀκόμῃ ἐπ' ὀλίγον εἰς τὸ προσεχές φύλλον.

Σκαπανεύς

ΕΝΩΣΙΣ ΚΡΗΤΗΣ

Ὁ «Πεσταῖος Λόγος» διὰ δύο ἀρθριδίων αὐτοῦ ἀνήγγειλε τὴν προσεχῇ ἑνωσιν τῆς Κρήτης. Ἐχουσι δὲ ταῦτα ἐν περιλήψει ὡς ἑξῆς :

«Ἡ θαλαμηγός «Ἀμφιτρίτη», ἥς ἐπιβαίνει ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος, πλέει ἤδη πρὸς τὰς πατρίδας ἀκτῆς. Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων θὰ ἀναμνησθεῖται εὐαρέστως τοῦ τελευταίου αὐτοῦ εἰς Εὐρώπῃ ταξιδίου. Ἡ τελευταία τοῦ Βασιλέως ἐν Εὐρώπῃ διαμονὴ δὲν ἀφεώρα εἰς λόγους ὑγείας ἢ εἰς οἰκογενειακὰς ἐπισκέψεις· τὴν φορὰν ταύτην εἶχεν ἀναλάβῃ ὁ Βασιλεὺς τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐνεργήσῃ προσωπικῶς παρὰ ταῖς Κυβερνήσεσιν ὑπὲρ ταχείας, ὀριστικῆς ἀλλὰ καὶ εἰρηνικῆς τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος διευθετήσεως. Ἡ λαμπρὰ ὑποδοχὴ, ἥς ἐτύχεν ὁ Βασιλεὺς ἐν Βιέννῃ ἰδίως, αἱ ἐξαιρετικαὶ περιποιήσεις αἱ ἐπιδαφιλευθεῖσαι εἰς τὸν Βασιλεῖα παιδὰ Γεώργιον, τὸν Ὑπατον τῆς Κρήτης Ἀρμοστήν, καθὼς καὶ εἰς τὸν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀντιπροσωπεύοντα παρ' ἡμῖν τὴν Ἑλληνικὴν Αὐλὴν κ. Γρηγόριον Μάνον, ἀποτελοῦσι τρανὰ τεκμήρια ὅτι αἱ Δυνάμεις εἶνε σήμερον πλέον διατεθειμέναι, νὰ μὴ παρεμβάλλωσι προακόμματα εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πόθων τῶν Κρητῶν. Τὸ ὅτι οἱ πόθοι τῶν Κρητῶν δὲν θὰ ἐκπληρωθῶσιν ἀπὸ τῆς σήμερον εἰς τὴν αὐρίον δὲν ἀποκλείει τὴν ταχείαν ὅπως δῆποτε τῶν πόθων ἐκκλήρωσιν. Ἡ Κρήτη δὲν καταλέγεται πλέον μεταξὺ τῶν ἐπικινδύνων τοῦ ἀνατολικοῦ

ζητήματος σημείων. Ἡ κατάστασις ἐν τῇ νήσῳ ἐκεῖνη, ἥτις ἐπὶ δεκαετηρίδας ὀλοκλήρους ἔφερε τὴν τραγικὴν ἐπωνυμίαν τῆς «πολυπαθοῦς», προσέλαβεν, ἐντὸς ὀλιγίστων ἐτῶν, ἐκπληκτικῶς εἰρηρικὸν χαρακτήρα. Οὐδεὶς δικαιούται νὰ ἀμφισβητήσῃ ὅτι ἡ μεταβολὴ αὕτη ὀφείλεται εἰς τὴν συνετὴν καὶ διαλλακτικὴν πολιτείαν τοῦ νεαροῦ γόνου τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου. Ἀφ' ἑτέρου ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος, ὅστις ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ὑπεβλήθη εἰς βαρυτάτας ὑπὲρ τοῦ Κρητικοῦ λαοῦ θυσίας, καὶ εἰς πικρότατον ἀκόμῃ ἀποδοθεὶς ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν ἀδελφῶν τοῦ λαοῦ του, ὁ Βασιλεὺς, λέγομεν, Γεώργιος κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως κατορθωθῇ ἡ λύσις τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος εἰρηρικῶς καὶ οὐχὶ διὰ νέων ταραχῶν. Ἐν πρώταις ὁ Βασιλεὺς προσήγγισε πρὸς τὸν Σουλτάνον· χάρις εἰς τὴν εὐνοίαν δι' ἣς τιμᾷ ὁ Σουλτάνος τὸν Ἑλληνα πρεσβευτὴν κ. Μαυροκορδάτον, — εὐνοίαν, ἣν οὐδόλως ἐμείωσεν ὁ Ἑλληνοτουρκικὸς πόλεμος — αἱ σχέσεις μεταξὺ τῆς Πύλης καὶ τῆς Ἑλλάδος εἶνε σήμερον τοσοῦτον ὁμαλαὶ καὶ φιλικαὶ ὅσον οὐδέποτε πρὸ τοῦ πολέμου. Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων δὲν ὑφίστανται φόβοι ὅτι οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει θὰ ἐναντιωθῶσιν εἰς τὴν προσάρτησιν τῆς Κρήτης εἰς τὴν Ἑλλάδα, αἱ Δυνάμεις δὲ οὐδένα ἔχουσι λόγον νὰ παρίδωσι κατάστασιν πραγμάτων τοσοῦτον εὐμενῇ καὶ νὰ παρακωλύσωσι τὴν φυσικὴν αὐτῶν ἐξέλιξιν. Ἰσως θὰ αἰσθανθῇ μεγάλην ἀνακούφισιν ἡ Εὐρώπη δυναμένη, καθ' ἣν στιγμὴν πάντα τὰ ζητήματα τῆς Ἀνατολῆς ἐπανέρχονται ἐπὶ τοῦ τάπητος, νὰ διευθετήσῃ τὸ ζήτημα ἀκριβῶς ἐκεῖνο, ὅπερ ἐδέξαστο νὰ ἀναμείνῃ τὴν διευθέτησιν τοῦ ἐπὶ μακρότερον χρόνον ἢ πάντα τὰ ἄλλα. Ἡ Ἑλλάς ἀπέδειξεν ὅτι διὰ συντηρητικῆς καὶ εἰρηνικῆς πολιτικῆς φθάνει τις ταχύτερον εἰς τὸν σκοπὸν ἢ διὰ ταραχῶν καὶ μυστικῶν κομιτάτων».

«Ἡ ἐμπιστοσύνη τῆς Πύλης πρὸς τὴν σημερινὴν πολιτικὴν τῆς Ἑλλάδος εἶνε πληρέστατα δικαιολογημένη. Ἡ Ἑλλάς ἀπεχώρησεν ὀριστικῶς ἀπὸ τῆς χορείας τῶν Βαλκανικῶν ἐκείνων Κρατῶν, ἅτινα ἐκπροσωποῦσιν ἐν τῇ ἐγγυτέρᾳ Ἀνατολῇ τοὺς παράγοντας τῆς ἀταξίας, μετὰ δὲ τὴν ἐν Ἀδριατικῇ συνάντησιν, ἥτις ἐγένετο ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς φιλερηνικῆς Αὐστρουγγρικής πολιτικῆς, κατέστη σαφές ὅτι οὔτε ἡ Ἑλλάς οὔτε ἡ Ρωμανία μελετῶσι σχέδια ἐπικίνδυνα εἰς τὴν εἰρήνην. Ἡ προσάρτησις τῆς Κρήτης εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶνε ζήτημα χρόνου· ὁ χρόνος οὗτος θὰ εἶνε τοσοῦτον βραχύτερος ὅσον φιλικώτεροι καθίστανται αἱ Ἑλληνοτουρκικαὶ σχέσεις ὥστε νὰ μὴ ἀρνηθῇ ἡ Τουρκία νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ τετελεσμένον γεγονός».

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Βροχαὶ διαρκέσασα ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας κατέπεσαν εἰς ἅπασαν τὴν Ἡπείρον. Ταύτας ἐπικολούθησε χιὼν, ἥτις ἐκάλυψε τὰ ὄρη. Ἐν γένει δὲ ὁ χειμὼν ἐπῆλθεν ἐφέτος πολὺ πρωΐμῳς ὥς ἐκ τούτου εἰς πολλὰ χωρία ἡ σπορὰ δὲν ἐγένετο ἐπαρκῶς, εἰς ἄλλα δὲ ἐκεῖνα τῶν συνεχῶν βροχῶν πτωχῶς δὲν ἠδυνήθησαν οἱ κάτοικοι νὰ σπείρωσιν.
— Ἐνεκα τοῦ χειμῶνος τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα ἀπεσύρθησαν καὶ σχετικῇ ἐπικρατεῖ ἡ ψυχία.
— Εἰς Τσαρὰκλανά ἐφρονεύθη εἰς δραγάτης ὑπὸ στρατιωτῶν.

μαστόρων ὑποπὸν τῆς Σχολῆς ἐξελέλυναν τὴν ἐπαρόδον ἐπὶ τῷ αὐτοῦ γιγνομένῃ χαρᾷ ἐπικρατώντες ἀφούρ εις τὴν ἀραλὸν ἐσέρτην. μαθηταὶ τῆς σχολῆς ἐνορῆς συγκεντρωθέντες καὶ τέλειαν τὰ θέσεις τῶν ἐν τῇ ἀκρόσῳ. Εἰς τὴν τελευταίην προσήλθον καὶ παρόντων πᾶσαι ἀρχαὶ τῆς πόλεως, ὁ πρόεδρος τῆς σκαριέου τραπέζης, αἱ βούλευται καὶ ἀπειροὶ πλῆθος ἰσμεν. Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Στάς μετὰ τῆς μητρὸς του, τοῦ Νεμάρχου κ. Π. λαμὰ μετεβάνον εἰς τὴν Σχολὴν τὴν 9 ὡρὰν π. μ. Ἡ ἐκδοὺς τοῦ ἐξαίρετου ὑπὸ τὴν φιλαρμονικῇ μουσικῇ. Ὁ κ. Στάς ἀπὸ τῆς καθήκοντος ἔδρας ἐκράνη τὴν ἐνορῆν τῆς λειτουργίας τῆς Σχολῆς. — Πλὴν τὸν πρότασιν ἅς τὸ ἐργαστήριον Χόστωνα, ὑπέβαλεν εἰς τὸν ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν περὶ προμηθείας ἱερμαχικῶν εἰς τὸν ἡμέτερον στόλον, καὶ ὁ Παλιὰ μέγας εἰκος Σνοῖδερ καὶ Σα ὑπέβαλεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν πρότασιν περὶ προμηθείας βλημάτων μελανίνους μεγάλῃ ἐκρηκτικῇ χωρητικότητος, δι' ὧν εἶνε ἐφοδισμένοι πάντες οἱ Εὐρωπαϊκοὶ στόλοι. Ὁ γὰρ στόν τὸν ἡμέτερον στόλον πάντα τὰ ναυτικὰ ἐνέργειαν ἑλθάντα παλαιόν αὐστημάτος. Τοῦτο γίγνεται τὸν Ναυτικὸν ἐκρίνε κατ' ἀρχὴν συμφορὰς, τὰς προτάσεις, ἀλλ' εἰρήνη συμφορὰς εἶναις πληροφείας, τηλεγραφικῶς ἀνέβησα τὴν διεξαγωγὴν διαπραγματεύσεως μετὰ τοῦ οἴκου Σνάδερ εἰς τοὺς κ. κ. Δροῦτην καὶ Κρεῖζην, ὑποπλοῖοντος ἐκπαίδεμένους ἐ Βελγίῳ καὶ Γαλλίᾳ.

Μετὰ χαρὰς παρακολουθοῦμεν τὰς προόδους τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων ὑψηλῆς καὶ διευθύνοντος τὴν Κλινικὴν τῶν παιδῶν ἐπιμελητοῦ κ. Σπυρίδωνος Καραβασίλη ζητοῦντος διὰ τῆς διδασκαλίας πρὸς τοὺς φοιτητὰς καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν του γνώσεων νὰ καταλάβῃ τὸ ἔδαφος τῆς παιδιατρικῆς ἐν Ἑλλάδι. οὕτω ὥστε ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τῶν φοιτητῶν καὶ τῆς κοινωνίας ἀναγνωρίζεται ὁ μόνος διάδοχος τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ Ζίννη. Πλὴν τῆς διδασκαλίας τῆς πρακτικῆς τῶν φοιτητῶν μορφώσεως ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῶν παιδῶν κατήρτισεν ἤδη καὶ ἐπιστημονικὰς ἐκδρομὰς ἵνα κατορθώσῃ νὰ ἰδῶσιν οἱ κ.κ. φοιτηταὶ τὰ ἐξανθηματικά καὶ λοιμώδη νοσήματα· πρὸ 15 ἡμερῶν ἐξέδραμον μετ' αὐτοῦ ὑπὲρ τοὺς 15 φοιτητὰς ἀπὸ τὴν Πλάκας ἵνα ἐπισκεφθῶσι παιδίον πάσχον ἐξ ἰλαρᾶς, πρὸ 8 ἡμερῶν ἕτερον πάσχον ἐξ ἀνεμοσυλογίας, πρὸ 6 δὲ ἡμερῶν παλιν πάσχον ἐκ διφθεριτικῆς λαρυγγίτιδος· ἐδῶ δὲ τὸ πρὸ τοῦ κορύφωμα ἐνώπιον τῶν φοιτητῶν ἐνῶ τὸ παιδίον, πτωχὸν παιδίον ἐκ Σπάρτης εὐρίσκειτο ἐν ἀπελπιστικῇ καταστάσει παρουσιάζον κυανωτικά φαινόμενα συνεπεία στενώσεως τοῦ λάρυγγος, ἀμέσως ἐπεμβαίνει, ἀφ' οὗ προηγουμένως ἐξέθηκε τὰ σωτήρια ἀποτελέσματα τῆς διαπληγνῶσεως, καὶ ἐξάγων ἐκ τῆς ἐργαλιοθήκης σωλῆνα μεταλικὸν εἰσάγει μετὰ ἐπιδεξιότητος καὶ ταχύτητος τὸν σωλῆνα εἰς τὸν λάρυγγα· Οἷα χαρὰ διὰ τοὺς κ. κ. φοιτητὰς καὶ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ, οἷα εὐτυχία διὰ τὸ παιδίον. μετὰ ὀλίγα δευτερόλεπτα τοῦτο ἐπανέρχεται εἰς τὴν ζωὴν, ἀναπνέει ἐλευθέρως διὰ τοῦ σωλῆνος, διὰ τοῦ ὁποῦ ἐξερχονται μετ' ἀφθόνου βλέννης καὶ τεμάχια ψευδομεμβρανῶν. Ἀξίον ἀναγραφῆς εἶνε καὶ τὸ ἐξῆς, ὅπερ πολὺ μᾶλλον συνεκίνησεν ὅτι τὸ παιδίον ἅμα ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως συναισθανόμενον τὴν σωτηρίαν του ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ κ. Καραβασίλη οἷοι ἐκφράζον τὴν εὐγνωμοσύνην του. Οἱ φοιτηταὶ δὲ ἀνεχώρησαν μὲ μίαν

ΔΟΚΙΜΙΟΝ

Περὶ ἀρχῆς καὶ προόδου τῶν ἐν Ἰωαννίνοις σχολείων καὶ περὶ τῆς εἰς αὐτὰ ἐπικρατησάσης μεθόδου τῆς παραδόσεως κατὰ τὸ ἔτος 1812 καὶ Μαΐου 25.

Ἡ δημοσία παράδοσις τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων, καὶ τῆς φιλοσοφίας εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἰωαννίνων δὲν εἶνε τόσον νεαρὰ συστημένη, ἢ τὴν θεωρήσωμεν ὡς πρὸς τὸ ἐπίλοιπον μέρος τῆς Ἑλλάδος· ἡ κατὰ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα ἐπαχθεῖσα δυστυχία εἰς τὸ γραικικὸν γένος ἐξάλιψε καθὼς κάθετι ἄλλο οὕτω καὶ πᾶν εἶδος παιδείας, καὶ μέχρι τοῦ τέλους τῆς 15 ἐκατονταετηρίδος βλέπομεν ἀριδιόλوتا σημεῖα μεγάλης ἀπαιδευσίας ἥτις εἰς αὐτὸ ἐπεπόλαζεν· οἱ προὔχοντες τοῦ γένους τὸσον λαῖκοι ὅσον καὶ ἐκκλησιαστικοὶ πάσης τάξεως καὶ παντὸς βαθμοῦ φαίνονται βυθισμένοι εἰς μίαν ἀξιοδράκτον ἀμάθειαν καὶ ὁ ὅποσόν πεπαιδευμένος καὶ ἐλληνοστῆς ἐδακτυλοδεικτεῖτο καθὼς ἡμποροῦμεν νὰ βεβαιωθῶμεν ἀπὸ τὴν Τουρκογραικίαν Μυρτίνου Κρουσίου εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι τυπωμένα τὰ γράμματα τῶν ἀπαράλλακτα, ὡς εὐρέθησαν γραμμένα.

«Ἡ ἐποχὴ λοιπὸν εἰς τὴν ὁποίαν ἀρχίζαν νὰ φωτίζονται καὶ ὀλίγον οἱ γραικοὶ τότε ὅσον ἦτο δυνατόν ἐστῆθη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 19. αἰῶνος· τότε λέγω ὅταν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ Θεόφιλος ὁ Κορυδαλεύς, ὁ ὁποῖος μετέδωκεν εἰς τοὺς Γραικοὺς πλέον εὐμεθόδως τὴν ἐλληνικὴν παιδείαν καὶ εἰσέγαγεν εἰς τὸ σχολεῖόν του τὴν ρητορικὴν καὶ τὴν σχολαστικὴν φιλοσοφίαν ὅπου τότε εἰς τὴν Ἰταλίαν ἤμαζε. Τὸ σχολεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀμεληθῇ σχεδὸν ἀπὸ τὴν ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης, ἄρχισε νὰ λαμβάνῃ σύστασιν καὶ διδασκάλους φιλοσόφους· διότι ὁ Ἰωάννης ὁ Καρυοφύλης ἐδίδασκεν εἰς αὐτὸ τὸ σχολεῖον ἱκανοὺς χρόνους τὰ μαθήματα ὅσα ἠκούσθη ἀπὸ τὸν διδασκάλον του τὸν Θεόφιλον μὲ πολλὴν καρίαν καὶ ὄρελος καὶ μετὰ τοῦτον Ἀλέξανδρος ὁ Μαυροκορδάτος ἐδίδασκε τὴν γραμματικὴν καὶ ρητορικὴν, τῶν ὁποίων ἐξῶν συνέταττε καὶ χωρισταῖς πραγματείας διὰ τοὺς μαθητὰς του, ἐπὶ δὲ καὶ τὴν σχολαστικὴν φιλοσοφίαν τοῦ Ἀριστοτέλους κατὰ τὸν τρόπον, ὅπου παρέλαβεν ἀπὸ τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ διδασκάλους του. Ἡμερεῖ νὰ εἴπῃ

εἰσέτι εὐχαρίστησιν ὅτι ἡ διδασκαλία τοῦ κ. Καραβασίλη εἶνε καὶ ἔσεται καρποφόρος·

Ἀναστάσιος Κ. Χρηστίδης
φοιτητῆς τῆς ἱατρικῆς

ΜΕΓΑ ΕΜΠΟΡΟΠΑΝΤΟΠΟΛΕΙΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ Κ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Τὸ κέντρον τῶν Ἡπειρομακεδων
(Γωνία ὁδῶν Δελφινωργῆς, Δεωνίδου, Ζήνωνος καὶ Ἀχομινάτου)

Ἐν αὐτῷ εὐρίσκει τις ἅπαντα τὰ εἶδη Ἀπικιακῶν καὶ ἐδωδίων εἰς τιμὰς ἀνεπιδέκτους συναγωνισμοῦ. Μεγάλῃ ἀποθήκῃ βουτύρων καὶ τυρῶν εἰδικῶς κατασκευασμένων παρὰ τοῦ κ. Ἀθαν. Οἰκονόμου τακτικῶς κατ' ἐποχὴν μεταβαίνοντος πρὸς τοῦτο. Ἰδιαιτερον τμήμα ἐστὶν τοῦ φανερὰ τῆς ὥρας. Ρητηνίτης δὲ ἐξαιρετος. Τιμαὶ συγκαταβατικαὶ ἄκρα περιποίησης. Ἐπισκεφθῆτε καὶ θὰ πεισθῆτε.

ΚΟΣΒΟΓΙΑΝΗΣ καὶ ΣΕΚΑΡΑΣ ΡΑΠΤΑ

Νεωτερισμός, κομψότης, στερεότης
143 — Ὀδὸς Αἰδίου — 143
ΑΘΗΝΑΙ

Εἰς τὸ ραφεῖον τῶν ἡπειρωτῶν Δ. Κοσβογιάννη καὶ Κ. Σεκαρά κόπτονται καὶ ράπτονται μὲ ζηλευτὴ κομψότητα καὶ στερεότητα ὅλα τὰ εἶδη τῶν φορεμάτων εἰς τιμὰς πολὺ συμφερτικὰς.

τινάς, ὅτι τοῦτος εἶνε ὁ καιρὸς εἰς τὸν ὁποῖα ἄρχισε νὰ ὑποφαίνεται ὕστερα ἀπὸ τόσα ἔτη εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς ταλαιπωρίας Ἑλλάδος τὸ ἀγαπητὸν φῶς τῆς μαθήσεως τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοὺς καταφυγόντας μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως γραικοὺς εἰς τὸν οἶκον τῶν Μεδίκων διωχθεύθηκεν, καὶ πάλιν ἄρχισε νὰ ἐπιστρέφῃ.

Ἡ φήμῃ τοῦ σχολείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπαρκεῖν περὶ τὰ 1850 ἔτη περίπου Μάνον Γκιούμαν εὐπατρίδην Ἰωαννίνων εἰς τὸ νὰ συστήσῃ εἰς Ἰωάννινα σχολεῖον, καὶ κατὰ καλὴν τύχην εὗρε καὶ διδασκάλον ἄξιον τοῦ ζήλου του τὸν συμπατριώτην του Βησσαρίωνα τὸν Μακρῆν ὅστις εἶχεν ἤδη τελειώσει τὸν ὁρόμον τῆς σπουδῆς του ἐν Κωνσταντινουπόλει σιμῶς εἰς Ἰωάννην τὸν καρυοφύλην, καὶ ἐπειτα εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μαυροκορδάτον. Ὁ Βησσαρίων εἶναι γνωστὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τὴν γραμματικὴν του τὴν ἐπιγραφειμένην «Σταχυολογίαν», ὅπου ἐτυπώθηκε πολλάκις εἰς Βενετίαν, καὶ τὴν «Ὁρθόδοξον ὁμολογίαν», ἥτις ἐτυπώθη ἐν Βουκουρεστίῳ μαζὺ μὲ τὴν Ὁρθόδοξον ὁμολογίαν τῶν Γραικορώσων. Ἐπὶ τοῦτου λοιπὸν λαμβάνει ἀρχὴν ἡ σύστασις τῆς δημοσίας διδασκαλίας εἰς Ἰωάννινα καὶ γίνεται ἐντεῦθεν φανερόν ὅτι τὸ σχολεῖον τῶν Ἰωαννίνων νεώτερον τῶν λοιπῶν ἀπὸ πολλὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὁ λόγος θέλει φανερῶς ὅτι μέχρι τινὸς καὶ πλέον παρ' ἄλλο κανένα ἀκμάζον.

Ὁ Βησσαρίων παρέδωκεν ἱκανὰ ἔτη εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Γκιούμα τὴν γραμματικὴν κατὰ τὴν μέθοδον, ἥτις φαίνεται εἰς τὴν σταχυολογίαν του, τὴν ποιητικὴν καὶ ρητορικὴν Ἀλεξάνδρου τοῦ διδασκάλου του, τὴν θεολογίαν καὶ τὴν σχολαστικὴν φιλοσοφίαν· πολλὰ ἐπιγράμματα τῶν μαθητῶν του, ὅπου φαίνονται εἰς τὴν ὀρθόδοξον ὁμολογίαν ἀποδείχονσι βέβαια τὸν καρπὸν τὸν ὁποῖον ἔφερον ἡ διδασκαλία του εἰς τὰ ἐλληνικά.

Ἀντιδρῶν τὸν Βησσαρίωνα Γεώργιος ἱεροῦς ὁ Σουγδουρῆς, ὅστις ἐμαθήτευσεν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Τοῦτος παρέδωκε μὲ μεγάλαν ὀρελὴν τὰ ἐλληνικά μαθήματα φιλοσοφίαν καὶ θεολογίαν, καὶ ἀπὸ τὴν εἰσαγωγικὴν αὐτοῦ καὶ τῆς λογικῆς, καὶ ἐπιτομὴν τῆς γραμματικῆς, φαίνεται, ὅτι εἰς τὴν παράδοσιν τῶν μαθημάτων ἐκράτησε μίαν καὶ καλῆτέραν μέθοδον, καὶ ὅτι εἰς ὀλιγώτερον διάστημα ἐδίδασκε τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὴν φιλοσοφίαν παρὰ οἱ πρὸ αὐτοῦ καὶ μὲ τόσον καρπὸν, ὥστε καθὼς λέγει ὁ Ἀθηναῖος Μελέτιος «τοῖς ἰδίαις μαθηταῖς πᾶσαν τὴν ὑπό

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΩΝ ΗΠΕΙΡΩΤΩΝ

Ἐμπροσθεν τοῦ νεοδυμίου μεγάρου τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, οἰκίας Μελά, Δημοτικού Θεάτρου (Συγγροῦ) καὶ Διμαρχίας.

Τὸ ἄνω Ξενοδοχεῖον διευθυνόμενον ὑπὸ βέκτου καὶ δραστηριωτάτου νέου κ. Γεωργίου Κουτσονίκα Ἡπειρώτου, καὶ εἰς ὥραν θέσιν εὐρισκόμενον, ἐσχάτως δὲ ἀνακαινισθὲν κατεστὸ τὸ κέντρον τῶν ἐν Ἀθήναις διατριβόντων Ἡπειρωτῶν. Πάντες δὲ οἱ ἐπισκεπτομένοι αὐτοῦ θέλουσι εὖρεi πρόθυμον περιποίησιν καὶ μοναδικὴν ἀπόλαυσιν χάριν τῶν εὐαέρων καὶ μαγευτικῶν ὁματιῶν του, ἅπερ εἶναι διὰ τὴν θερμὴν περίοδον περιζήτητα ἐν Ἀθήναις. Οἱ ἐν Ἀθήναις παρεπιδημοῦντες ξένοι καὶ Ἡπειρώται εἰς αὐτὸ ἐπισκεφθῶσι καὶ θὰ δοκιμάσωσιν.

ΝΕΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ «Η ΣΜΥΡΝΗ»

ΕΝ ΝΕΩ ΛΟΥΡΩ

Ἀδελφῶν Πουλίση

Εἰς τὸ νέον τοῦτο ξενοδοχεῖον εὐρίσκουσι προσερχόμενοι ἄκραν περιποίησιν, τὴν μεγαλότεραν καθαριότητα καὶ ὑπηρεσίαν πρεσβυτάτην τὸ κτίριον καὶ τὰ ἐπιπλά ὁλοκαίνουργα.

τὴν ἐξουσίαν τῶν Τούρκων σχεδὸν οὕσαν Εὐρώπῃν καταβαρβαρωθεῖσαν πῶς ἐξεπαίδευται διὰσπαρῆσι κατὰ πᾶσαν χώραν καὶ πόλιν ταύτης».

Μετὰ τὸν Γεώργιον τὸν Σουγδουρῆν ἐχρημάτισε διδασκαλός, Ἀναστάσιος Ἱερεὺς π. Βασιλεῖου, τοῦ ὁποῦ σῶζεται χειρόγραφος λευχειμονοῦσα ρητορικὴ μεταφρασθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ λατινικοῦ.

Οὗτοι λοιπὸν οἱ λόγιοι ἄνδρες ἐξεπαίδευται καλῶς τοὺς ἀκροατὰς των εἰς τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν, ποιητικὴν καὶ ρητορικὴν παραδίδοντες τοὺς καὶ τὴν τότε ἐπικρατοῦσαν ἀριστοτελικὴν φιλοσοφίαν· ἀγνοεῖται ἂν παρέδιδαν καὶ καμμίαν μαθηματικὴν ἐπιστήμην, φαίνεται ὅμως ὅτι πρὸ τοῦ Μεθοδίου τοῦ Ἀνθρακίτου οὐδεὶς κοῦετο τὸ παράπαν καὶ μαθηματικὴ μῆτις εἰς Ἰωάννινα, μῆτις εἰς ἄλλο κανένα μέρος τῆς Ἑλλάδος· ὁ Μεθόδιος κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀπαιρουμένου αἰῶνος ἔλαβε τὴν διδασκαλικὴν καθέδραν τοῦ σχολείου τούτου, καὶ αὐτὸς πρῶτος μετὰ τῶν ἄλλων τοῦ μαθημάτων παρέδωκε καὶ τὴν μαθηματικὴν, τὴν ὁποίαν ἐμετάφρασεν ἀπὸ τοῦ λατινικοῦ. Ἰδοὺ ἡ ἐποχὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαναφάνηκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα αἱ μαθηματικαὶ ἐπιστήμαις.

Μπαλάνος Βασιλόπουλος, ὁ διαδεχόμενος τὸν Μεθόδιον, τοῦ ὁποῦ ἐχρημάτισε καὶ μαθητῆς, ἐπέεργάσθη καλῆτερα τὴν τοῦ Μεθοδίου μαθηματικὴν, μετέφρασεν εἰς τὸ ἐλληνικόν, ἤρπυσε καὶ εἰς τρεῖς τόμους· μεγάλους ἐξέδωκεν ἐπιγράψας αὐτὴν ὁδὸν μαθηματικῆς ἢ ἀγνοία ξένων γλωσσῶν καὶ ἡ πρόληψις τοῦ τότε καιροῦ τοῦ ἐστάθη μεγάλον ἐμπόδιον εἰς τὸ νὰ κοσμήσῃ τὸ φιλοπόνημα τοῦτο μὲ τὸν τῆς ἀστρονομίας σύστημα καὶ μὲ τὴν ἀναλυτικὴν ἐπιστήμην, λέγω τὴν ἀλγεβραν· πλὴν καὶ οὕτως ἔκαμε μέγα ὄφελος παραδίδοντός το ἐπιμελῶς, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ἐγκύκλια μαθήματα, καὶ ἐντός ὀλίγου τὸ μαθηματικὸν τοῦ Μπαλάνου εὐρέθη εἰς τὰς χεῖρας ὄλων τῶν διδασκάλων τῆς Ἑλλάδος ἡμποροῦμεν νὰ εἰπούμεν ὅτι ὁ Μπαλάνος ἔκαμε τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἔκαμεν ὁ Σουγδουρῆς, ἐπειδὴ ἐστειλεν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα τὸ πνεῦμα τῆς φιλοεπιστημοσύνης καὶ ἐν ᾧ εἰς τινὰς γωνίας κατετριβόντο πολλὰ ἔτη εἰς τὸ νὰ μαντεύσῃ τὸν νοῦν κανενὸς γραμματικοῦ τῆς 15. ἐκατονταετηρίδος εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Γκιούμα, ἐπρόβαλλοντο γεωμετρικὰ καὶ ἀστρονομικὰ προβλήματα, καὶ ἐγράφοντο μὲ πολλὴν γλαφυρότητα ἐπιστημονικαῖς πραγματείας. (ἀκολουθεῖ)